

Libris.ro
Respect pentru părinți și copii

Miracolele Crăciunului

BIANCA BUCĂ

Libris
EDITORIAL

BRĂȘOV, 2018

Cuprins

O, șansa la viață	5
Simfonia iernii	21
Povestea din spatele ferestrei	27
Primul fulg de nea	43
Patula în carouri	61

O șansă la viață

Afară-i ger de crapă pietrele! Înfofoliți până în dinți, oamenii fug dintr-o parte în alta, în speranța că vor mai găsi vreo băcănie deschisă pentru ultimele cumpărături. Din loc în loc, se ridică falnici câțiva brazi împodobiți cu globulețe și cu lumânările. Oamenii de zăpadă par să pună stăpânire pe orașelul din vată de zahăr sclipitoare. Nu departe de casa noastră, colindele răsună duios în fiecare iarnă, în preajma Crăciunului, când vechea orgă a bisericii își spune parcă cea din urmă rugăciune.

În casă miroase deja a cozonac fierbinte cu multă nucă, a ceai cu aromă de scorțișoară și a vin fiert. Însă parcă nimic nu se compară cu aromele tradiționale ale mâncărilor festive și ale fripturii de

purcel. Ne uităm unii la alții cu poftă în priviri, însă nu îndrăznim să spunem nimic, pentru că știm prea bine obiceiul casei... numai la miezul nopții ne așezăm la masa frumos aranjată și ne punem pe ospăț, căci doar atunci se încheie cu adevărat Postul Crăciunului. Ei, dar tot atunci se deschid și cadourile și... îmi încolțește un gând ghiduș în minte! Vai, ce mult mi-aș fi dorit un anume dar! Însă nici nu citez să sper că va fi posibil să îl primesc...

Încep, rând pe rând, să atârnez zecile de globulețe în brăduțul de lângă șemineu. Mai întâi pe cele roșii, preferatele mele, iar pe alocuri câte o scânteioară cu cele aurii. Lumânările sunt nelipsite din bradul nostru, la fel ca și ghirlandele din hârtie albă pe care le fac în fiecare an cu tata. La final, vârful, un înger cu aripi din care parcă picură magie. Urmează ghirlandele din crenguțe de brad pe la geamuri și, în sfârșit, ciorăpeii de la șemineu și coronița de pe ușa de la intrare.

Ehe... și iarăși îmi vine în gând cadoul pe care mi l-aș fi dorit atât de mult! Of, oare am vreo șansă să mi se îndeplinească dorința? Că doar e Crăciun...

Unul după altul, au apărut și cadourile sub brad, fiecare cu numele scris pe el. Primul pe care scria numele meu era micuț și învelit în hârtie în carouri verzi și galbene. Însă știam că, pentru a primi darurile cele mari, trebuia să mergem la somn neapărat înainte de 11 noaptea, astfel încât dragii noștri părinți, cu talentul unor rafinați balerini, să se furișeze, în vârful degetelor de la picioare, să le pună sub brad și apoi să ne zică vechea poveste a Moșului care a intrat pe gaura cheii, pe care noi o savurăm, cu la fel de mult entuziasm, de fiecare dată.

Zis și făcut! Le-am urat „Noapte bună!” și am plecat tiptil în camerele noastre.

Dar gândul nu îmi dădea pace! M-am dus la fereastră și, cu degetul, am topit o porțiune din țesătura de flori de gheață de pe geam, atât cât să pot privi afară. M-am așezat pe lavița din copilărie

a mamei și am început să privesc spectacolul hibernal de afară. Totul era ca în palatul de cleștar din basmele pe care mi le citeau, de obicei, părinții seara. Nici nu mi-am dat seama când, tiptil, am trecut hotarele viselor și m-am trezit acolo unde-mi era cel mai drag... la țară, la bunici...

Cât eu eram răsfățată de zânele viselor cu bunătăți pregătite de mamaia, cum îi spuneam eu bunicii mele, crivățul de afară căuta să își ia tributul și se hrănea cu neputința sufletelor împietrite de frig din cealaltă parte a orașului.

• • •

Era în „cartierul uitat de lume”, cum îl numeau localnicii. Din casele dărăpănate, înghesuite și fără lumină, doar cu niște opaițe unsuroase de la uleiul râncezit, răsunau țipete și râsete isterice, dar și plânsul de foame al copiilor. Acolo locuiau oamenii care nu știau să trăiască altfel decât de pe o zi pe alta, iar singurul gest de bunătate pe care-l făceau era să le îndese pe gât câte o bucată de

pâine înmuiată în apă cu zahăr micuților plângăcioși. Acolo, în prag de Crăciun, nu răsunau colinde și nici nu mirosea a Crăciun, nu băteau clopotele a sărbătoare și nici nu se ostenea cineva să treacă vreodată cu vești bune. Nu se auzeau decât melodiile greu de deslușit ale amorezelor amețite de aburii lui Bacchus, iar atmosfera duhnea a tutun și a iz de fiertură.

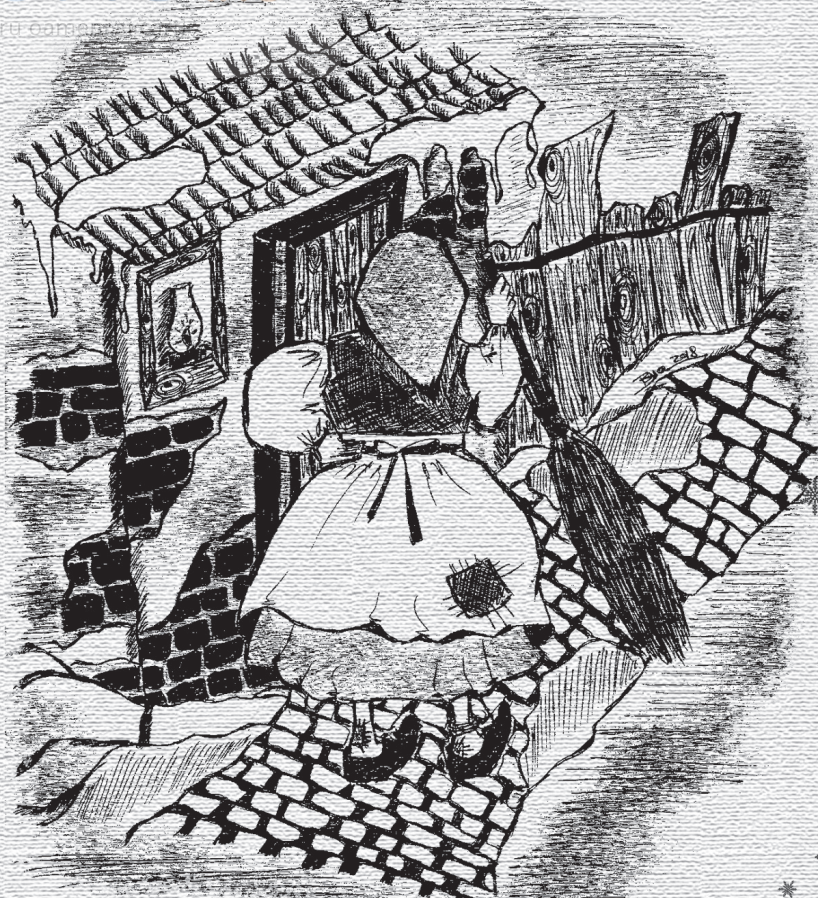
În acel loc „uitat de lume», două ghemotoace se cocoleșeau lângă mama lor, înghesuindu-se cu toții într-o cutie murdară de carton. Din când în când, cei doi pisoi mai îndrăzneau să se ridice și să facă doar câteva ture prin omăt... poate, poate se mai dezmoțesc. Mai pricepută, cu siguranță, decât așa-zisele mame din casele din vecinătate, pisica își striga puii cu glas stins de foame și de frig. Încă se mai vedeau pe blana ei urmele ultimei băți aplicate de așa-zisa stăpână și cele de la bocancii grei ai trecătorilor din zonă, care o alungau cu piciorul de fiecare dată când încerca să capete ceva de mâncare pentru pui. Ce ar fi putut face pentru a supraviețui într-o lume nedreaptă, în care oameni necugetați, fără milă sau fără teamă de Dumnezeu, cu suflete pierdute în întunericul minții, uitaseră

de orice urmă de bunătate, uitaseră să își facă lor înșiși un bine, darămite altor ființe din preajma lor care, pe deasupra, nici nu le puteau servi drept hrană pentru burțile pline cu licori bahice?

Împinși de foame, cei doi pisoai au îndrăznit să scâncească precum copiii din casele dărăpănate. Însă nici nu au apucat să scoată primul sunet, că o baborniță grasă, cu trei rânduri de fuste zoioase și cu un batic pus șui pe cap, a și ieșit în prag, cu un măturoi în mână, și a început să împartă lovituri în stânga și în dreapta, înjurături și cozi de mătură. Toți trei au fugit cât au văzut cu ochii și, speriați, s-au aciuat lângă un felinar din colțul străzii principale.

Gerul începea să se întetească, iar fulgii de zăpadă erau adevărate săgeți pentru cele trei sufletele. Obosiți și înfometati, puii au mai făcut câțiva pași, apoi au căzut răpuși în zăpadă. Nici ea într-o stare mai bună, pisica mamă nu a putut decât să-i acopere cu propriul corp și să rămână înțepenită în frig și în nămeți.

Dacă aș fi știut...

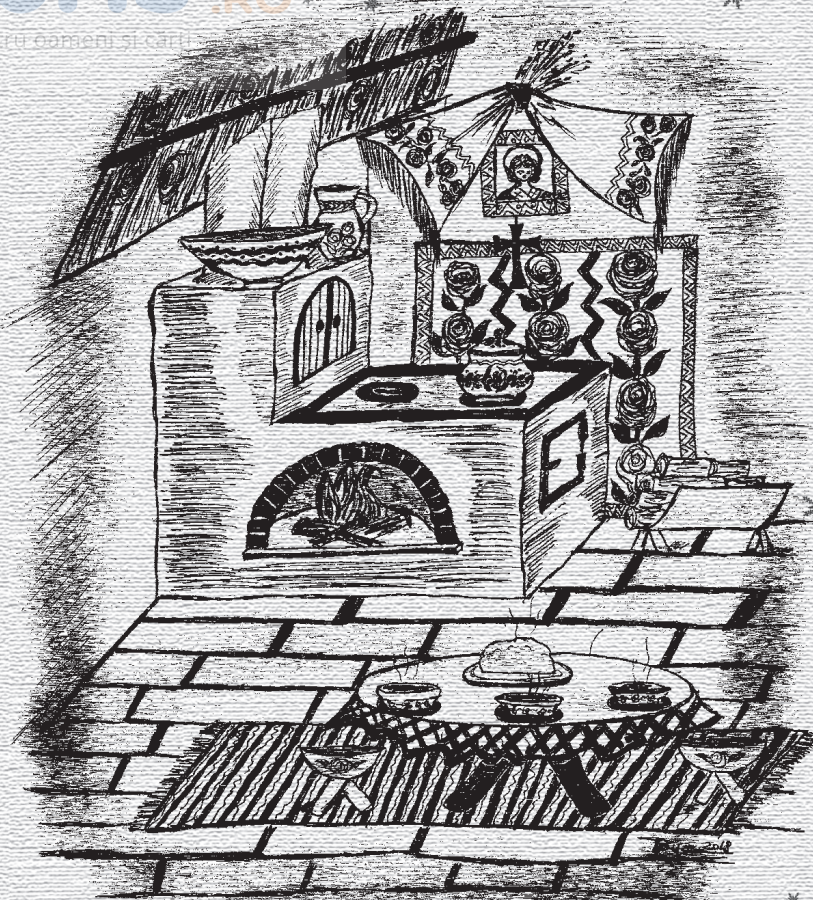

Cufundată în lumea mea de vis, învăluită în aroma de prăjitură cu vanilie și ceai de mentă, parcă îmi simțeam bunicii aievea. Soba era fierbinte, iar pe ea fierbea ceaunul cu mămăliguță, în timp ce în cratița de tuci forfoteau sărmăluțele. Tataia era afară să taie lemne, iar eu, cu ochisorii ațintiți pe fereastră, admiram, fără suflare, tabloul cu iarna pe uliță. Gardul negru din curpeni ieșea din loc în loc dintre nămeți, iar ulcelele proțăpitate în vârful aracilor păreau niște acadele viu colorate. Așteptam cu nerăbdare, în jurul mesei din lemn cu picioare scurte, ca mamaia să răstoarne mămăliga pe masă și să încingă tigaia pentru câțiva trandafiri din ăia iuți și câteva bucăți de slăninuță bine prăjite.

Deodată, ușa scârțâie, se deschide încet, răsuflarea mi se oprește și... nu intră nimeni.

Ptiu! Doamne, ce sperietură am tras!

Când colo, erau Vasilică și Musculița, cele două mățe ale bunicii, care se strecurau țintoșe în casă, de fiecare dată când era rost de mâncare. Și... cum aroma de sarmale se simțea până la vecini, hop! și ele în odaie.

Vasilică era un motan de 3 ani, bălțat negru cu alb, gras, leneș, practic stăpânul ogrăzii. Musculița avea doar 1 an, dar tărcată cum era, reușise să-și câștige foarte repede un loc de vază printre lighioanele din curte. Nici nu am apucat să le strig, că Vasilică a și sărit în brațele mele și, în doi timpi și trei mișcări, a început să toarcă zgomotos. Nemulțumită de poziția sa, Musculița a dat drumul la mieunatul strategic de pisică rănită în orgoliu și nu s-a mai oprit decât după ce Moș Ene a decis să își ridice bocancii grei de pe genele mele...

• • •

Mă uit la ceas. E aproape miezul nopții. Doar un minut mai lipsește. Îmi pun pe cap bonețica, șoșonii roșii în picioare și șalul pe

Miracolele Crăciunului • Bianca Bucă